

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 318

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 9 mai 2011

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI		
340.	— Hotărâre privind transmiterea unor imobile din domeniul public al statului și din administrarea Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului — Autoritatea Națională pentru Sport și Tineret — Direcția Județeană pentru Sport și Tineret Teleorman în domeniul public al comunei Nanov și în administrarea Consiliului Local al Comunei Nanov....	2–4
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE		
1.453/M.34/18.769/10.161.	— Ordin al ministrului muncii, familiei și protecției sociale, al ministrului apărării naționale, al ministrului administrației și internelor și al directorului Serviciului Român de Informații pentru aprobarea Regulamentului privind organizarea, funcționarea și structura Comisiei centrale de contestații din cadrul Casei Naționale de Pensii Publice, precum și pentru aprobarea Regulamentului privind organizarea, funcționarea și structura comisiilor de contestații din cadrul Ministerului Apărării Naționale, Ministerului Administrației și Internelor și Serviciului Român de Informații	5–8
ACTE ALE INSTANȚELOR DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV		
Sentiința civilă nr. 185 din 27 aprilie 2010 a Curții de Apel Cluj — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.....	9–16	

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind transmiterea unor imobile din domeniul public al statului și din administrarea Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului — Autoritatea Națională pentru Sport și Tineret — Direcția Județeană pentru Sport și Tineret Teleorman în domeniul public al comunei Nanov și în administrarea Consiliului Local al Comunei Nanov

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 9 alin. (1) și al art. 12 alin. (1) și (2) din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă transmiterea unor imobile, având datele de identificare prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre, din domeniul public al statului și din administrarea Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului — Autoritatea Națională pentru Sport și Tineret — Direcția Județeană pentru Sport și Tineret Teleorman în domeniul public al comunei Nanov și în administrarea Consiliului Local al Comunei Nanov.

Art. 2. — (1) Consiliul Local al Comunei Nanov are obligația de a menține destinația imobilelor preluate potrivit art. 1, respectiv desfășurarea activităților de turism pentru tineret și organizarea de tabere școlare.

(2) Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului va verifica și va controla periodic, prin Autoritatea Națională pentru Sport și Tineret, modul de folosire a imobilelor transmise Consiliului Local al Comunei Nanov în conformitate cu destinația acestora.

(3) În situația în care în urma controlului se constată că imobilele transmise potrivit art. 1 nu sunt folosite în conformitate cu destinația acestora, imobilele respective revin de drept în domeniul public al statului.

Art. 3. — (1) Predarea-preluarea imobilelor prevăzute la art. 1 se face pe bază de protocol încheiat între părțile interesate, la valoarea de inventar de la data transmiterii, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

(2) Odată cu preluarea imobilelor, Consiliul Local al Comunei Nanov va proceda, în condițiile legii, la actualizarea valorii de inventar a acestora.

(3) Preluarea imobilelor se face cu respectarea situației juridice a acestora, existentă la data transmiterii, potrivit prezentei hotărâri.

(4) Consiliul Local al Comunei Nanov are obligația de a întreține și de a moderniza imobilele preluate și de a respecta standardele de calitate privind organizarea și desfășurarea activităților specifice.

(5) În termen de 30 de zile de la preluarea imobilelor se va proceda la înscrierea în cartea funciară a dreptului de proprietate publică în favoarea comunei Nanov și a dreptului de administrare în favoarea Consiliului Local al Comunei Nanov.

Art. 4. — La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului va efectua modificarea în mod corespunzător a anexei nr. 8 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare.

PRIM-MINISTRU
EMIL BOC

Contrasemnează:

Ministrul educației, cercetării, tineretului și sportului,
Daniel Petru Funeriu
Ministrul administrației și internelor,
Constantin-Traian Igaș
Ministrul finanțelor publice,
Gheorghe Ialomițianu

DATELE DE IDENTIFICARE

ale imobilelor care se transmit din domeniul public al statului și din administrarea Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului — Autoritatea Națională pentru Sport și Tineret — Direcția Județeană pentru Sport și Tineret Teleorman în domeniul public al comunei Nanov și în administrarea Consiliului Local al Comunei Nanov

Centrul de agrement „Nanov”

Nr. M.F.	Codul de clasificare	Locul unde este situat imobilul	Valoarea de inventar (lei)	Denumirea imobilului	Persoana juridică de la care se transmite imobilul	Persoana juridică la care se transmite imobilul	Caracteristicile tehnice ale imobilului	Anul dobândirii	Baza legală
39.113	8.29.06	Județul Teleorman, comuna Nanov	5	Tabăra Nanov	Domeniul public al statului și din administrarea Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului — Autoritatea Națională pentru Sport și Tineret — Direcția Județeană pentru Sport și Tineret Teleorman	Domeniul public al comunei Nanov și în administrarea Consiliului Local al Comunei Nanov	Cabană lemn — 10 buc.	1979	Protocol nr. 163 din 3.08.1999
39.114	8.29.06	Județul Teleorman, comuna Nanov	10	Tabăra Nanov	Domeniul public al statului și din administrarea Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului — Autoritatea Națională pentru Sport și Tineret — Direcția Județeană pentru Sport și Tineret Teleorman	Domeniul public al comunei Nanov și în administrarea Consiliului Local al Comunei Nanov	Cabană lemn — 10 buc.	1971	Protocol nr. 163 din 3.08.1999
39.115	8.29.06	Județul Teleorman, comuna Nanov	1,4	Tabăra Nanov	Domeniul public al statului și din administrarea Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului — Autoritatea Națională pentru Sport și Tineret — Direcția Județeană pentru Sport și Tineret Teleorman	Domeniul public al comunei Nanov și în administrarea Consiliului Local al Comunei Nanov	Clădire administrativă — cărămidă + plăci azbociment	1979	Protocol nr. 163 din 3.08.1999
39.116	8.29.06	Județul Teleorman, comuna Nanov	4,97	Tabăra Nanov	Domeniul public al statului și din administrarea Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului — Autoritatea Națională pentru Sport și Tineret — Direcția Județeană pentru Sport și Tineret Teleorman	Domeniul public al comunei Nanov și în administrarea Consiliului Local al Comunei Nanov	Clădire bloc alimentară — cărămidă + plăci azbociment	1971	Protocol nr. 163 din 3.08.1999

Nr. M.F.	Codul de clasificare	Locul unde este situat imobilul	Valoarea de inventar (lei)	Denumirea imobilului	Persoana juridică de la care se transmite imobilul	Persoana juridică la care se transmite imobilul	Caracteristicile tehnice ale imobilului	Anul dobândirii	Baza legală
39.117	8.29.06	Județul Teleorman, comuna Nanov	87,29	Tabăra Nanov	Domeniul public al statului și din administrarea Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului — Autoritatea Națională pentru Sport și Tineret — Direcția Județeană pentru Sport și Tineret Teleorman	Domeniul public al comunei Nanov și în administrarea Consiliului Local al Comunei Nanov	Clădire fântână — cărămidă + plăci azbociment	1992	Protocol nr. 163 din 3.08.1999
39.118	8.29.06	Județul Teleorman, comuna Nanov	1,4	Tabăra Nanov	Domeniul public al statului și din administrarea Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului — Autoritatea Națională pentru Sport și Tineret — Direcția Județeană pentru Sport și Tineret Teleorman	Domeniul public al comunei Nanov și în administrarea Consiliului Local al Comunei Nanov	Clădire grup electrogen — cărămidă + plăci azbociment	1988	Protocol nr. 163 din 3.08.1999
39.119	8.29.06	Județul Teleorman, comuna Nanov	0	Tabăra Nanov	Domeniul public al statului și din administrarea Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului — Autoritatea Națională pentru Sport și Tineret — Direcția Județeană pentru Sport și Tineret Teleorman	Domeniul public al comunei Nanov și în administrarea Consiliului Local al Comunei Nanov	Clădire WC — cărămidă + plăci azbociment	1971	Protocol nr. 163 din 3.08.1999
39.120	8.29.06	Județul Teleorman, comuna Nanov	0,5	Tabăra Nanov	Domeniul public al statului și din administrarea Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului — Autoritatea Națională pentru Sport și Tineret — Direcția Județeană pentru Sport și Tineret Teleorman	Domeniul public al comunei Nanov și în administrarea Consiliului Local al Comunei Nanov	Garaj tablă	1987	Protocol nr. 163 din 3.08.1999
39.121	8.29.06	Județul Teleorman, comuna Nanov	20	Tabăra Nanov	Domeniul public al statului și din administrarea Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului — Autoritatea Națională pentru Sport și Tineret — Direcția Județeană pentru Sport și Tineret Teleorman	Domeniul public al comunei Nanov și în administrarea Consiliului Local al Comunei Nanov	Vilă apartament — cărămidă + țiglă	1981	Protocol nr. 163 din 3.08.1999

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL MUNCII,
FAMILIEI ȘI PROTECȚIEI
SOCIALE
Nr. 1.453 din 2 mai 2011

MINISTERUL APĂRĂRII
NAȚIONALE
Nr. M.34 din 4 mai 2011

MINISTERUL
ADMINISTRAȚIEI
ȘI INTERNELOR
Nr. 18.769 din 4 mai 2011

SERVICIUL ROMÂN
DE INFORMAȚII
Nr. 10.161 din 3 mai 2011

ORDIN

pentru aprobarea Regulamentului privind organizarea, funcționarea și structura Comisiei centrale de contestații din cadrul Casei Naționale de Pensii Publice, precum și pentru aprobarea Regulamentului privind organizarea, funcționarea și structura comisiilor de contestații din cadrul Ministerului Apărării Naționale, Ministerului Administrației și Internelor și Serviciului Român de Informații

Pentru aplicarea prevederilor art. 150 alin. (2) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul dispozițiilor:

- art. 12 din Hotărârea Guvernului nr. 11/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Muncii, Familiei și Protecției Sociale, cu modificările și completările ulterioare;
- art. 33 alin. (1) din Legea nr. 346/2006 privind organizarea și funcționarea Ministerului Apărării Naționale, cu modificările ulterioare;
- art. 7 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Administrației și Internelor, aprobată cu modificări prin Legea nr. 15/2008, cu modificările și completările ulterioare;
- art. 23 alin. 3 din Legea nr. 14/1992 privind organizarea și funcționarea Serviciului Român de Informații, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul muncii, familiei și protecției sociale, ministrul apărării naționale, ministrul administrației și internelor și directorul Serviciului Român de Informații emit prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă Regulamentul privind organizarea, funcționarea și structura Comisiei centrale de contestații din cadrul Casei Naționale de Pensii Publice, prevăzut în anexa nr. 1.

Art. 2. — Se aprobă Regulamentul privind organizarea, funcționarea și structura comisiilor de contestații din cadrul Ministerului Apărării Naționale, Ministerului Administrației și Internelor și Serviciului Român de Informații, prevăzut în anexa nr. 2.

Art. 3. — Casa Națională de Pensii Publice, Ministerul Apărării Naționale, Ministerul Administrației și Internelor și Serviciul Român de Informații vor adopta măsurile necesare privind constituirea, în termen de 15 zile de la data publicării

prezentului ordin, a Comisiei Centrale de Contestații și, respectiv, a comisiilor de contestații prevăzute la art. 149 alin. (1) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 4. — Ordinul ministrului apărării nr. M.141/2007*) privind organizarea și funcționarea comisiei de contestații pensii din Ministerul Apărării Naționale, cu modificările ulterioare, se abrogă în termen de 15 zile de la data publicării prezentului ordin în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 5. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 6. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul muncii, familiei și
protecției sociale, interimar,
Emil Boc

Ministrul apărării naționale,
Gabriel Oprea

Ministrul administrației
și internelor,
Constantin-Traian Igaș

Directorul Serviciului Român
de Informații,
George Cristian Maior

ANEXA Nr. 1

REGULAMENT

privind organizarea, funcționarea și structura Comisiei centrale de contestații din cadrul Casei Naționale de Pensii Publice

Art. 1. — (1) În cadrul Casei Naționale de Pensii Publice se înființează Comisia centrală de contestații, denumită în continuare *comisia*, ca organism de verificare creat la nivel național care examinează și hotărăște asupra deciziilor de pensie emise de casele teritoriale de pensii, contestate de către titulari, și care urmărește aplicarea corectă a legislației referitoare la pensiile publice.

(2) Activitatea comisiei se desfășoară în ședințe, conform prevederilor prezentului regulament.

Art. 2. — Comisia are următoarele atribuții principale:

a) examinează și soluționează contestațiile depuse împotriva deciziilor de pensie emise de casele teritoriale de pensii, conform Legii nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, cu modificările și completările ulterioare;

b) în soluționarea contestațiilor, comisia urmărește aplicarea corectă și unitară a prevederilor legale din domeniul pensiilor publice;

c) în vederea aplicării corecte și unitare a legislației privind pensiile publice, comisia poate transmite caselor teritoriale de pensii acele hotărâri care sunt considerate relevante pentru

*) Ordinul nr. M.141/2007, cu modificările ulterioare, nu a fost publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, deoarece avea ca obiect reglementări din sectorul de apărare a țării și securitate națională.

practica administrativă de stabilire a dreptului la pensie în sistemul public.

Art. 3. — (1) Comisia este compusă din 5 membri titulari, dintre care un președinte și 4 membri, precum și din 5 membri supleanți, dintre care un președinte și 4 membri, numiți prin ordin al președintelui Casei Naționale de Pensii Publice.

(2) Membrii supleanți participă la ședințele Comisiei în locul membrilor titulari care se află în imposibilitate de a participa la acestea.

(3) Pot fi membri ai comisiei specialiști din cadrul Casei Naționale de Pensii Publice cu experiență în domeniul pensiilor.

Art. 4. — Președintele comisiei îndeplinește, în principal, următoarele atribuții:

a) organizează și conduce ședințele comisiei;
b) convoacă ședințele acesteia, prin secretarul de ședință;
c) stabilește activitățile și sarcinile ce revin membrilor comisiei și secretarului de ședință, în îndeplinirea atribuțiilor prevăzute de lege;

d) reprezintă comisia în relațiile cu persoanele fizice și juridice.

Art. 5. — (1) În activitatea sa, comisia beneficiază de suportul tehnic și logistic al unui serviciu specializat din cadrul Casei Naționale de Pensii Publice.

(2) Serviciul prevăzut la alin. (1) are următoarele atribuții principale:

a) asigură primirea și înregistrarea contestațiilor înaintate comisiei de casele teritoriale de pensii;

b) asigură analiza contestațiilor și a documentelor înaintate comisiei de casele teritoriale de pensii, precum și verificarea deciziilor de pensie contestate;

c) asigură întocmirea documentației tehnice, necesară examinării și soluționării contestațiilor de către comisie;

d) asigură secretariatul comisiei;

e) asigură comunicarea în termen a hotărârilor comisiei părților interesate și restituirea dosarelor de pensie caselor teritoriale de pensii;

f) sprijină comisia în analiza cauzelor care conduc la aplicarea eronată și neunitară a legislației referitoare la pensiile publice de către casele teritoriale de pensii;

g) sprijină comisia în formularea de propuneri privind aplicarea corectă și unitară a legislației referitoare la pensiile publice de către casele teritoriale de pensii și înaintarea acestora președintelui Casei Naționale de Pensii Publice.

(3) Serviciul specializat prevăzut la alin. (1) este constituit din minimum 20 de specialiști cu experiență în domeniul pensiilor.

(4) Președintele Casei Naționale de Pensii Publice asigură recrutarea specialiștilor și logistica necesară bunei desfășurări a activității comisiei.

Art. 6. — (1) În îndeplinirea atribuțiilor sale, comisia colaborează cu alți experți din cadrul Casei Naționale de Pensii Publice, caselor de pensii sectoriale, Ministerului Muncii, Familiei și Protecției Sociale, Institutului Național de Expertiză Medicală și Recuperare a Capacității de Muncă, precum și din alte instituții publice.

(2) Direcțiile și compartimentele funcționale din cadrul Casei Naționale de Pensii Publice, precum și casele teritoriale de pensii au obligația să pună la dispoziția comisiei, la cerere, toate informațiile necesare soluționării în termen legal a contestațiilor depuse.

Art. 7. — (1) Comisia examinează deciziile de pensie emise de casele teritoriale de pensii în condițiile Legii nr. 263/2010, cu modificările și completările ulterioare, și contestate în termen de 30 de zile de la data comunicării, potrivit legii.

(2) Deciziile de pensie emise de casele teritoriale de pensii în condițiile Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, cu modificările și completările ulterioare, se supun căilor de atac prevăzute de legea în baza cărora au fost emise.

Art. 8. — Procedura comisiei de examinare a deciziilor de pensie supuse contestării reprezintă, potrivit legii, procedură administrativă prealabilă, obligatorie, fără caracter jurisdicțional.

Art. 9. — (1) Contestația împotriva deciziei de pensie se depune, în termen de 30 de zile de la data comunicării, la casa teritorială de pensii emitentă.

(2) Casa teritorială de pensii emitentă are obligația înregistrării contestației la registratura generală și în registrul special de evidență a contestațiilor depuse împotriva deciziilor de pensie.

Art. 10. — Deciziile de pensie emise de casele teritoriale de pensii se comunică după cum urmează:

a) prin prezentarea persoanei la sediul casei teritoriale de pensii emitentă și primirea deciziei de pensie de către aceasta sub semnătură, data comunicării fiind data ridicării sub semnătură a deciziei de pensie;

b) prin poștă, la domiciliul persoanei, cu scrisoare recomandată cu confirmare de primire, data comunicării fiind data primirii sub semnătură a deciziei de pensie.

Art. 11. — (1) Contestația se consideră depusă în termenul prevăzut la art. 9 și în situația în care este depusă eronat la altă casă de pensii constituită în temeiul Legii nr. 263/2010, cu modificările și completările ulterioare.

(2) În situația prevăzută la alin. (1), casa de pensii care a înregistrat contestația o va transmite, în cel mult 5 zile de la înregistrare, casei de pensii a cărei comisie de contestații este competentă cu soluționarea acesteia.

(3) În situația prevăzută la alin. (1) și (2), termenul de soluționare a contestației se calculează de la data înregistrării la casa de pensii a cărei comisie de contestații este competentă.

Art. 12. — Casa teritorială de pensii are obligația înaintării contestației depuse în condițiile art. 7 alin. (1) la comisie, în termen de cel mult 7 zile de la înregistrare, împreună cu următoarele documente:

a) dosarul de pensie;

b) dovada datei comunicării deciziei de pensionare contestate;

c) nota de prezentare a cazului, cuprinzând temeiurile de drept și de fapt care au condus la emiterea deciziei, precum și concluziile reieșite în urma reverificării dosarului;

d) fișa de evidență a drepturilor bănești cuvenite pensionarului, completată la zi, după caz.

Art. 13. — (1) Comisia soluționează contestațiile pe baza documentelor existente în dosarul de pensie.

(2) La soluționarea contestațiilor, comisia verifică sub toate aspectele deciziile de pensie emise de casele teritoriale de pensii contestate de către titulari și urmărește aplicarea unitară a dispozițiilor legale în vigoare, precum și stabilirea corectă a drepturilor de pensie.

Art. 14. — (1) În activitatea lor, membrii comisiei au obligația de a fi imparțiali, de a asigura aplicarea unui tratament juridic nediscriminatoriu tuturor persoanelor care contestă deciziile de pensionare și de a nu se lăsa influențați în exprimarea liberă a votului în cadrul comisiei.

(2) La soluționarea contestațiilor depuse împotriva deciziilor de pensie, membrii comisiei sunt independenți în exprimarea votului lor și nu pot fi trași la răspundere pentru votul exprimat în această calitate.

(3) Pe perioada soluționării contestațiilor, membrilor comisiei le este interzisă orice formă de comunicare cu contestatorii, altfel decât prin corespondența oficială a comisiei.

Art. 15. — (1) Comisia se întrunește ori de câte ori este nevoie, la convocarea președintelui comisiei, prin secretarul de ședință.

(2) Comisia își desfășoară activitatea în prezența tuturor membrilor ei și adoptă hotărâri cu majoritatea simplă a voturilor.

(3) Modalitatea de vot în cadrul comisiei este votul deschis.

(4) La ședințele comisiei participă un secretar de ședință, fără drept de vot, desemnat de președintele comisiei din cadrul serviciului specializat prevăzut la art. 5.

(5) Ședințele comisiei nu sunt publice.

(6) La ședințele comisiei pot fi invitați și alți specialiști pentru clarificarea unor aspecte de ordin tehnic.

(7) Lucrările ședințelor comisiei sunt consemnate în procese-verbale de ședință, redactate de secretarul de ședință, semnate de președinte și de membrii comisiei și care se păstrează la serviciul specializat prevăzut la art. 5.

Art. 16. — Prin hotărârile pronunțate în soluționarea contestațiilor depuse împotriva deciziilor de pensie, comisia poate decide:

a) admiterea totală sau parțială a contestației, având drept consecință obligatorie revizuirea în mod corespunzător a deciziei de pensie de către casa teritorială de pensii emitentă, potrivit legii;

b) respingerea contestației.

Art. 17. — (1) Hotărârile comisiei adoptate în soluționarea contestațiilor cuprind în mod obligatoriu:

a) numărul și data adoptării hotărârii;

b) numele și prenumele, codul numeric personal, precum și domiciliul contestatorului;

c) numărul și data înregistrării contestației;

d) numărul și data deciziei de pensie contestate și casa teritorială de pensii emitentă;

e) data comunicării deciziei de pensie contestate;

f) obiectul contestației;

g) motivarea hotărârii – temeiurile de fapt și de drept care au condus la admiterea sau la respingerea contestației;

h) mențiunea că hotărârea comisiei poate fi atacată la instanța judecătorească competentă și termenul prevăzut de lege;

i) semnăturile președintelui, membrilor comisiei și a secretarului de ședință;

j) ștampila comisiei.

(2) Hotărârile se redactează în 3 exemplare, din care un exemplar se comunică contestatorului, unul casei teritoriale de pensii și unul se păstrează la serviciul specializat prevăzut la art. 5.

Art. 18. — Termenul de soluționare a contestației este de 45 de zile de la data înregistrării acesteia la casa teritorială de pensii emitentă.

Art. 19. — (1) Hotărârile comisiei se comunică persoanelor în cauză și caselor teritoriale de pensii interesate, în termen de 5 zile de la data adoptării.

(2) Hotărârile comisiei se comunică persoanelor în cauză prin poștă, la domiciliul persoanei, cu scrisoare recomandată cu confirmare de primire, data comunicării fiind data primirii sub semnătură a hotărârii.

(3) Hotărârile comisiei pot fi atacate, potrivit legii, la tribunalul în a cărui rază teritorială își are domiciliul reclamantul, în termen de 30 de zile de la data comunicării.

(4) Hotărârile comisiei care nu au fost atacate în termenul prevăzut la alin. (3) sunt definitive.

ANEXA Nr. 2

REGULAMENT

privind organizarea, funcționarea și structura comisiilor de contestații din cadrul Ministerului Apărării Naționale, Ministerului Administrației și Internelor și Serviciului Român de Informații

Art. 1. — (1) În cadrul Ministerului Apărării Naționale, Ministerului Administrației și Internelor și, respectiv, Serviciului Român de Informații se înființează comisii de contestații, ca organisme de verificare create la nivel național care examinează și hotărăsc asupra deciziilor de pensie emise de casele de pensii sectoriale, contestate de către titulari, și care urmăresc aplicarea corectă a legislației referitoare la pensiile publice.

(2) Comisiile de contestații prevăzute la alin. (1) se organizează și funcționează pe lângă Direcția financiar-contabilă din cadrul Ministerului Apărării Naționale, Secretariatul general din cadrul Ministerului Administrației și Internelor și, respectiv, Direcția generală financiară din cadrul Serviciului Român de Informații.

(3) Activitatea comisiilor de contestații se desfășoară în ședințe, conform prevederilor prezentului regulament.

Art. 2. — (1) Comisia de contestații din cadrul Ministerului Apărării Naționale este compusă din 3 membri titulari, dintre care un președinte și 2 membri, precum și 3 membri supleanți, dintre care un președinte și 2 membri, numiți prin ordin al ministrului apărării naționale.

(2) Comisia de contestații din cadrul Ministerului Administrației și Internelor este compusă din 5 membri titulari, dintre care un președinte și 4 membri, precum și 5 membri supleanți, dintre care un președinte și 4 membri, numiți prin ordin al ministrului administrației și internelor.

(3) Comisia de contestații din cadrul Serviciului Român de Informații este compusă din 3 membri titulari, dintre care un președinte și 2 membri, precum și 3 membri supleanți, dintre care un președinte și 2 membri, numiți prin ordin al directorului Serviciului Român de Informații.

(4) Comisia de contestații din cadrul Ministerului Administrației și Internelor se compune din: președinte — reprezentant al Secretariatului general; membri — reprezentanți ai Direcției generale juridice, Direcției generale management resurse umane, Direcției generale financiare și Direcției generale audit intern; secretar — reprezentant al Secretariatului general.

(5) Membrii supleanți ai comisiei de contestații prevăzută la alin. (4) sunt desemnați din cadrul aceluiași structuri ca și membrii titulari.

(6) Membrii supleanți participă la ședințele comisiilor de contestații în locul membrilor titulari care se află în imposibilitate de a participa la acestea.

(7) Pot fi membri ai comisiilor de contestații prevăzute la alin. (1)—(3) specialiști din cadrul instituțiilor respective, cu experiență în domeniul pensiilor, juridic, management resurse umane sau economic.

Art. 3. — Președintele comisiei de contestații îndeplinește următoarele atribuții principale:

a) organizează și conduce ședințele acesteia;

b) convoacă ședințele acesteia, prin secretarul de ședință;

c) stabilește activitățile și sarcinile ce revin membrilor comisiei de contestații și secretarului de ședință, în îndeplinirea atribuțiilor prevăzute de lege;

d) reprezintă comisia de contestații în relațiile cu persoanele fizice și juridice.

Art. 4. — (1) În activitatea lor, comisiile de contestații beneficiază de suport tehnic și logistic din partea direcțiilor pe lângă care funcționează.

(2) Suportul tehnic prevăzut la alin. (1) constă, în principal, din următoarele activități:

- a) asigură primirea și înregistrarea contestațiilor;
- b) asigură secretariatul comisiei de contestații;
- c) asigură comunicarea hotărârilor comisiei de contestații părților interesate și restituirea dosarelor de pensie caselor de pensii sectoriale.

(3) Conducerile direcțiilor pe lângă care funcționează asigură specialiștii și logistica necesare bunei desfășurări a activității comisiilor de contestații.

Art. 5. — (1) În îndeplinirea atribuțiilor lor, comisiile de contestații colaborează cu alți experți din cadrul Casei Naționale de Pensii Publice, caselor de pensii sectoriale, precum și din alte instituții publice.

(2) Casele de pensii sectoriale au obligația să pună la dispoziția comisiilor de contestații, la cerere, toate informațiile necesare soluționării în termen legal a contestațiilor depuse.

Art. 6. — (1) Comisiile de contestații examinează deciziile de pensie emise de casele de pensii sectoriale în condițiile Legii nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, cu modificările și completările ulterioare, și contestate în termen de 30 de zile de la comunicare, potrivit legii.

(2) Deciziile de pensie emise în sistemul de pensii militare și de stat ale polițiștilor, în condițiile prevăzute de legislația în vigoare până la data de 1 ianuarie 2011, precum și cele emise în condițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2011 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor acordate beneficiarilor proveniți din sistemul de apărare, ordine publică și siguranță națională, se supun căilor de atac prevăzute de legislația în baza cărora au fost adoptate și se soluționează de comisiile prevăzute la art. 1.

Art. 7. — Procedura comisiilor de contestații de examinare a deciziilor de pensie supuse contestării reprezintă, potrivit legii, procedură administrativă prealabilă, obligatorie, fără caracter jurisdicțional.

Art. 8. — (1) Contestația împotriva deciziei de pensie, emisă de casa de pensii sectorială, se depune în termen de 30 de zile de la data comunicării, la casa de pensii sectorială emitentă.

(2) Casa de pensii sectorială are obligația înregistrării contestației la registratura generală.

Art. 9. — (1) Contestația se consideră depusă în termenul prevăzut la art. 8 și în situația în care este depusă eronat la altă casă de pensii constituită în temeiul Legii nr. 263/2010, cu modificările și completările ulterioare.

(2) În situația prevăzută la alin. (1), casa de pensii care a înregistrat contestația o va transmite, în cel mult 5 zile de la înregistrare, casei de pensii a cărei comisie de contestații este competentă cu soluționarea acesteia.

Art. 10. — Casa de pensii sectorială are obligația înaintării contestației la comisia de contestații competentă, în termen de 10 zile de la înregistrare, împreună cu următoarele documente:

- a) dosarul de pensie;
- b) dovada datei comunicării deciziei de pensionare contestate;
- c) notă de prezentare a cazului, cuprinzând temeiurile de drept și de fapt care au condus la emiterea deciziei, precum și concluziile reieșite în urma reverificării dosarului.

Art. 11. — (1) Comisiile de contestații soluționează contestațiile pe baza documentelor existente în dosarul de pensie.

(2) La soluționarea contestațiilor, comisiile de contestații verifică sub toate aspectele deciziile de pensie emise de casele de pensii sectoriale, contestate de către titulari, și urmărește aplicarea întocmai a dispozițiilor legale în vigoare, precum și stabilirea corectă a drepturilor de pensie.

Art. 12. — (1) În activitatea lor, membrii comisiilor de contestații au obligația de a fi imparțiali, de a asigura aplicarea

unui tratament juridic nediscriminatoriu tuturor persoanelor care contestă deciziile de pensionare și de a nu se lăsa influențați în exprimarea liberă a votului în cadrul comisiilor.

(2) La soluționarea contestațiilor depuse împotriva deciziilor de pensie, membrii comisiilor de contestații sunt independenți în exprimarea votului lor și nu pot fi trași la răspundere pentru votul exprimat în această calitate.

(3) Pe perioada soluționării contestațiilor, membrilor comisiilor de contestații le este interzisă orice formă de comunicare cu contestatorii, altfel decât prin corespondența oficială a comisiilor de contestații.

Art. 13. — (1) Comisiile de contestații se întrunesc ori de câte ori este nevoie, la convocarea președintelui comisiei respective, prin secretarul de ședință.

(2) Comisiile de contestații își desfășoară activitatea în prezența tuturor membrilor lor și adoptă hotărâri cu majoritatea simplă a voturilor.

(3) Modalitatea de vot în cadrul comisiilor este votul deschis.

(4) La ședințele comisiilor de contestații participă câte un secretar de ședință, fără drept de vot, desemnat de președintele comisiei de contestații din rândul specialiștilor prevăzuți la art. 4.

(5) Ședințele comisiilor de contestații nu sunt publice.

(6) La ședințele comisiilor de contestații pot fi invitați și alți specialiști pentru clarificarea unor aspecte de ordin tehnic.

(7) Lucrările ședințelor comisiilor de contestații sunt consemnate în procese-verbale de ședință, redactate de secretarul de ședință, semnate de președinții și de membrii comisiilor respective și care se păstrează la nivelul acestora.

Art. 14. — Prin hotărârile pronunțate în soluționarea contestațiilor depuse împotriva deciziilor de pensie, comisiile de contestații pot decide:

a) admiterea totală sau parțială a contestației, având drept consecință obligatorie revizuirea în mod corespunzător a deciziei de pensie de către casa de pensii sectorială emitentă, potrivit legii;

b) respingerea contestației.

Art. 15. — (1) Hotărârile comisiilor de contestații adoptate în soluționarea contestațiilor cuprind în mod obligatoriu:

- a) numărul și data adoptării hotărârii;
- b) numele și prenumele, codul numeric personal, precum și domiciliul contestatorului;
- c) numărul și data înregistrării contestației;
- d) numărul și data deciziei de pensie contestate;
- e) data comunicării deciziei de pensie contestate;
- f) obiectul contestației;
- g) motivarea hotărârii — temeiurile de fapt și de drept care au condus la admiterea sau la respingerea contestației;
- h) mențiunea că hotărârea comisiei de contestații poate fi atacată la instanța judecătorească competentă și termenul prevăzut de lege;
- i) semnăturile președintelui, membrilor comisiei și a secretarului de ședință;
- j) ștampila comisiei de contestații.

(2) Hotărârile se redactează în 3 exemplare, din care un exemplar se comunică contestatorului, unul casei de pensii sectoriale și unul se păstrează la nivelul comisiilor de contestații.

Art. 16. — Termenul de soluționare a contestației este de 45 de zile de la data înregistrării acesteia la comisia de contestații.

Art. 17. — (1) Hotărârile comisiilor de contestații se comunică persoanelor în cauză și caselor de pensii sectoriale interesate, în termen de 5 zile de la data adoptării.

(2) Hotărârile comisiilor de contestații se comunică persoanelor în cauză prin poștă, la domiciliul persoanei, cu scrisoare recomandată cu confirmare de primire, data comunicării fiind data primirii sub semnătură a hotărârii.

(3) Hotărârile comisiilor de contestații pot fi atacate, potrivit legii, la tribunalul în a cărui rază teritorială își are domiciliul reclamantului, în termen de 30 de zile de la data comunicării.

(4) Hotărârile comisiilor de contestații care nu au fost atacate în termenul prevăzut la alin. (3) sunt definitive.

ACTE ALE INSTANTELOR DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV

CURTEA DE APEL CLUJ — SECȚIA COMERCIALĂ, DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

SENTINȚA CIVILĂ Nr. 185**Ședința publică din data de 27 aprilie 2010**

Dosar nr. 164-33/2009
Completul compus din:
Președinte — Danusia Pușcașu
Grefier — Angela Nistor

Pe rol, în rejudecare, se află acțiunea în contencios administrativ formulată de reclamanta Societatea Comercială „New Vissa” — S.R.L. în contradictoriu cu pârâțul Guvernul României și intervenienta Societatea Română de Radiodifuziune, având ca obiect anulare acte emise de autoritățile de reglementare — Hotărârea Guvernului nr. 977/2003 și Hotărârea Guvernului nr. 978/2003 — rejudecare Dosar nr. 1.429/33/2009.

Reclamanta a înregistrat la dosar în data de 27 aprilie 2010 concluzii scrise.

Mersul dezbaterilor, susținerile și concluziile părților au fost consemnate în încheierea de ședință din data de 20 aprilie 2007, când pronunțarea hotărârii s-a amânat pentru termenul de azi, încheiere de ședință care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

CURTEA,

Prin Decizia civilă nr. 4.560 din 22 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.249/33/2008, s-au admis recursurile declarate de Guvernul României și Societatea Română de Radiodifuziune împotriva Sentinței nr. 64 din 16 februarie 2009 a Curții de Apel Cluj — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

S-a casat sentința atacată și s-a trimis cauza spre rejudecare la aceeași instanță.

În motivare se arată că, prin acțiunea înregistrată la data de 25 septembrie 2008, pe rolul Curții de Apel Cluj — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal, reclamanta Societatea Comercială „New Vissa” — S.R.L. a solicitat în contradictoriu cu pârâțul Guvernul României anularea prevederilor cuprinse în art. 3 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 977 din 22 august 2003 privind taxa pentru serviciul public de radiodifuziune și anularea prevederilor cuprinse în art. 3 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 978 din 22 august 2003 privind taxa pentru serviciul public de televiziune.

Reclamanta a arătat în esență că prin actele normative contestate s-a stabilit că societățile comerciale cu sediul în România au obligația de a plăti pentru sediul social o taxă lunară pentru serviciul public de radiodifuziune și televiziune, indiferent dacă sunt sau nu beneficiare ale unor astfel de servicii.

Obligativitatea plății taxelor pentru serviciul public de radio și televiziune ar trebui instituită doar în sarcina persoanelor juridice care dețin efectiv aparate radio sau TV, ceea ce de altfel rezultă și din prevederile art. 40 alin. (3) din Legea nr. 41/1994, precum și ale art. 40 alin. (2) din Legea finanțelor publice (Legea nr. 500/2002).

La data de 21 octombrie 2008, Societatea Română de Radiodifuziune a formulat cerere de intervenție în interesul pârâțului Guvernul României.

Prin Sentința nr. 64 din 16 februarie 2009 Curtea de Apel Cluj a admis acțiunea formulată de reclamanta Societatea

Comercială „New Vissa” — S.R.L., a anulat prevederile cuprinse în art. 3 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 977 din 22 august 2003 și art. 3 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 978 din 22 august 2003 și a anulat ca netimbrată cererea de intervenție accesorie formulată de Societatea Română de Radiodifuziune.

În motivarea sentinței, instanța de fond a reținut faptul că art. 40 din Legea nr. 41/1994, republicată, cu modificările și completările ulterioare, prevede o taxă pentru serviciile publice de radio și televiziune doar în sarcina persoanelor fizice și juridice beneficiare, respectiv în sarcina celor care „beneficiază” în diferite modalități de aceste servicii.

Pentru a reține aceste aspecte, instanța de fond s-a prevalat de Decizia Curții Constituționale nr. 297/2004, potrivit căreia conformitatea prevederilor art. 40 din Legea nr. 41/1994 cu dispozițiile constituționale a fost stabilită avându-se în vedere faptul că „plata serviciului public prestat este obligatorie pentru toți beneficiarii acestor servicii, persoane fizice sau persoane juridice”, fiind vorba de „o ocrotire în mod egal a proprietății, indiferent de titular”.

Pe de altă parte, pentru dezlegarea chestiunii litigioase, instanța de fond face aplicarea interpretării gramaticale a dispozițiilor legale a căror anulare se solicită și ajunge la concluzia că noțiunea de „beneficiar” din cadrul art. 40 al Legii nr. 41/1994, republicată, include persoanele fizice sau juridice în folosul cărora se prestează efectiv cele două servicii și că doar aparent excepția de la plata acestor taxe este instituită numai pentru persoanele fizice, deoarece nu este exclusă aplicarea acestei excepții și pentru persoanele juridice.

Curtea a concluzionat că prevederile cuprinse în art. 3 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 977/2003 și Hotărârea Guvernului nr. 978/2003 instituie derogări de la dispozițiile art. 40 din Legea nr. 41/1994, negând dreptul persoanelor juridice de a beneficia de neplata taxei pentru serviciile publice de radio și televiziune în cazul în care acestea nu dețin receptoare radio/TV, motiv pentru care nu a putut fi primită interpretarea conform căreia oficial legiuitorul ar fi prezumat calitatea de beneficiari pentru toate persoanele juridice cu sediul în România, necondiționat de posesia receptoarelor.

Prima instanță a fost sesizată de reclamanta Societatea Comercială „New Vissa” — S.R.L. cu cererea prin care a solicitat ca în contradictoriu cu pârâțul Guvernul României să se dispună anularea prevederilor art. 3 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 977/2003 și ale art. 3 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 978/2003.

Astfel, cadrul procesual în care se desfășoară procesul a fost fixat de reclamantă, care prin cererea de chemare în judecată a indicat persoana împotriva căreia se îndrepta pretențiile sale, respectiv Guvernul României.

Interesul de a interveni într-un proces poate să aparțină și terțelor persoane, astfel încât Codul de procedură civilă a îngăduit și acestora să ceară introducerea lor în proces.

Intervenția voluntară este reglementată de art. 49—56 din Codul de procedură civilă și poate fi definită ca fiind cererea unui terț de a intra într-un proces pornit de alte părți, pentru a-și apăra un drept propriu sau pentru a apăra dreptul unei părți din proces.

În cauză s-a constatat că prima instanță nu a observat că s-au formulat două cereri de intervenție de Societatea Română de Radiodifuziune.

Astfel, la data de 20 octombrie 2008 s-a depus la dosar o cerere de intervenție accesorie trimisă prin fax — fila 41, iar la data de 21 octombrie 2008 o cerere de intervenție în interes propriu, filele 55—66, însoțită de înscrisuri.

Aceste aspecte au fost consemnate în încheierea de ședință din data de 12 ianuarie 2008, însă, la termenul următor când a rămas în pronunțare, prima instanță nu a analizat cererea de intervenție accesorie. Prin hotărârea recurată s-a dispus anularea cererii de intervenție principală ca netimbrată în temeiul art. 20 alin. (3) din Legea nr. 146/1997.

Mai mult, deși erau formulate două cereri de intervenție, era necesar să fie calificată intervenția potrivit dispozițiilor legale, cu toate consecințele ce decurg din acestea.

Prin cererea de intervenție, Societatea Română de Radiodifuziune nu a solicitat nimic pentru ea, respectiv nu a invocat realizarea sau conservarea unui drept al său, ci, alături de pârâțul Guvernul României, prin apărările pe care le-a făcut, tinde ca soluția în proces să se dea în favoarea părții pentru care a intervenit.

În aceste condiții, dacă instanța califică cererea de intervenție accesorie, este de observat că aceasta nu intra sub incidența Legii nr. 146/1997, nefiind o cerere de chemare în judecată ca intervenție principală, ci o simplă apărare formulată în fața primei instanțe.

Este de observat că indiferent că este vorba de o intervenție principală sau una accesorie, în conformitate cu art. 17 din Codul de procedură civilă, instanța sesizată avea obligația de a se pronunța asupra lor.

Neprocedând în această modalitate, prima instanță nu s-a pronunțat asupra tuturor cererilor cu care a fost sesizată, cu atât mai mult cu cât intervenția accesorie, fiind o apărare, se judecă întotdeauna împreună cu cererea principală, motiv pentru care, în conformitate cu prevederile art. 312 alin. 5 din Codul de procedură civilă, au fost admise recursurile formulate de pârâtă și intervenient, casată hotărârea și trimisă cauza spre rejudecare la aceeași instanță, ocazie cu care au fost avute în vedere aspectele invocate de cele două recurente, prin motivele ce vizează nelegalitatea conform art. 304 pct. 9 din Codul de procedură civilă asupra fondului litigiului.

După casarea cu trimitere cauza a fost înregistrată pe rolul Curții sub Dosarul nr. 164/33/2010.

Examinând acțiunea formulată prin prisma motivelor invocate, Curtea reține următoarele:

Prin acțiunea formulată reclamanta solicită anularea prevederilor cuprinse în art. 3 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 977/2003 privind taxa pentru serviciul public de radiodifuziune, precum și a prevederilor art. 3 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 978/2003 privind taxa pentru serviciul public de televiziune, susținând că acestea vin în contradicție cu prevederile art. 40 alin. (3) din Legea nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune și cu prevederile art. 2 alin. (40) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice.

Reclamanta arată că obligativitatea plății taxelor pentru serviciul public de radio și televiziune ar trebui instituită doar în sarcina microîntreprinderilor române care dețin efectiv aparate radio sau TV, ceea ce, de altfel, rezultă și din prevederile art. 40 alin. (3) din Legea nr. 41/1994, care precizează că au obligația de a achita această taxă doar beneficiarii acestor servicii, precum și ale art. 2 alin. (40) din Legea finanțelor publice, care

definește „taxa ca fiind sumă plătită de către o persoană fizică sau juridică, de regulă, pentru serviciile prestate acestea de către un agent economic, instituție publică sau serviciu public”.

Prin Ordonanța nr. 18 din 30 ianuarie 2003 pentru modificarea art. 40 din Legea nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune s-a statuat că prevederile legale anterior citate vor avea următorul cuprins:

„Art. 40. — (1) Veniturile proprii ale Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune provin din taxele pentru serviciul public de radiodifuziune și pentru cel de televiziune, din sume încasate din realizarea obiectului de activitate, precum și din donații și sponsorizări.

(2) Toate persoanele fizice și juridice cu domiciliul, respectiv sediul, în România sunt obligate să plătească o taxă pentru serviciul public de radiodifuziune și o taxă pentru serviciul public de televiziune, în calitate de beneficiari ai acestora.

(3) Nivelul taxelor pe categorii de plătitori, modalitatea de încasare și scutirile de plată se stabilesc prin hotărâre a Guvernului.”

Legea nr. 533 din 11 decembrie 2003 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2003 pentru modificarea art. 40 din Legea nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune prin art. 1 a statuat în sensul modificării art. 40 din Legea nr. 41/1994 după cum urmează:

„Art. 40. — (1) Veniturile proprii ale Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune provin, după caz, din:

- a) sume încasate din realizarea obiectului de activitate;
- b) taxe pentru serviciul public de radiodifuziune, respectiv pentru serviciul public de televiziune;
- c) penalități de întârziere pentru neachitarea la termen a taxelor datorate;
- d) sume încasate din publicitate;
- e) sume încasate din amenzi și despăgubiri civile;
- f) donații și sponsorizări;
- g) alte venituri realizate potrivit legii.

(2) Persoanele fizice cu domiciliul în România au obligația să plătească o taxă pentru serviciul public de radiodifuziune și o taxă pentru serviciul public de televiziune, în calitate de beneficiari ai acestor servicii, cu excepția celor care declară pe propria răspundere că nu dețin receptoare de radio, respectiv de televiziune, și a celor care, potrivit legii, beneficiază de scutire de la plata acestor taxe.

(3) Persoanele juridice cu sediul în România, inclusiv filialele, sucursalele, agențiile și reprezentanțele acestora, precum și reprezentanțele din România ale persoanelor juridice străine, au obligația să plătească o taxă pentru serviciul public de radiodifuziune și o taxă pentru serviciul public de televiziune, în calitate de beneficiari ai acestor servicii.

(4) Quantumul taxelor prevăzute la alin. (1) lit. b), pe categorii de plătitori, modalitatea de încasare și scutire de la plata acestora, penalitățile de întârziere, precum și sancțiunile care se aplică în cazul completării în mod eronat a declarației de exceptare de la plata taxelor de către deținătorii de receptoare de radio, respectiv de televiziune, care, potrivit legii, sunt plătitori ai taxei pentru serviciul public de radiodifuziune și ai taxei pentru serviciul public de televiziune, se stabilesc prin hotărâre a Guvernului.

(5) Procedura privind efectuarea controlului, constatarea contravențiilor, aplicarea sancțiunilor și penalităților de întârziere în cazul sustragerii de la plata taxelor prevăzute la alin. (1) lit. b)

de către deținătorii de receptoare de radio, respectiv de televiziune, se stabilește prin hotărâre a Guvernului.

(6) Sunt scutite de la plata taxei lunare pentru serviciul public de radiodifuziune și pentru serviciul public de televiziune familiile și persoanele singure care beneficiază de ajutor social lunar, potrivit prevederilor Legii nr. 416/2001 privind venitul minim garantat, cu modificările și completările ulterioare, asociațiile și fundațiile nonprofit, misiunile diplomatice străine și membrii acestora, persoanele fizice abonate la rețele de radioamplificare, azilurile de bătrâni, unitățile din cadrul instituțiilor care au competențe în domeniul apărării, ordinii publice și siguranței naționale, unitățile de învățământ de stat preșcolar, preuniversitar și universitar, căminele de copii și creșele de stat, pensionarii proveniți din sistemul pensiilor pentru agricultori, ale căror drepturi au fost stabilite în baza legislației anterioare intrării în vigoare a Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, pensionarii Societății Române de Radiodifuziune și ai Societății Române de Televiziune, unitățile de cult aparținând cultelor religioase recunoscute din România, precum și alte categorii prevăzute de legi speciale.

(7) Alte scutiri de la plata taxei lunare pentru serviciul public de radiodifuziune și pentru serviciul public de televiziune decât cele prevăzute prin prezenta lege pot fi stabilite prin hotărâre a Guvernului.”

La art. II s-a prevăzut că, în termen de 30 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei legi, „Guvernul va stabili modul de restituire a taxei lunare pentru serviciul public de radiodifuziune și, respectiv, pentru serviciul public de televiziune — către persoanele care au achitat aceste taxe și care declară pe propria răspundere că nu dețin receptoare de radio, respectiv receptoare de televiziune —, modalitățile financiar-contabile de compensare între Societatea Comercială de Distribuție și Furnizare a Energiei Electrice «Electrica» — S.A. și Societatea Română de Radiodifuziune, respectiv Societatea Română de Televiziune, precum și sancțiunile pentru cazurile declarărilor eronate”.

Conform art. 1 din Legea nr. 41/1994, Societatea Română de Radiodifuziune și Societatea Română de Televiziune s-au înființat ca servicii publice autonome de interes național, independente editorial, prin reorganizarea Radioteleviziunii Române.

Art. 2 din același act normativ prevede că Societatea Română de Radiodifuziune și Societatea Română de Televiziune sunt persoane juridice, au sediul în municipiul București și își desfășoară activitatea sub controlul Parlamentului, în condițiile prezentei legi și în conformitate cu convențiile internaționale la care România este parte.

Conform prevederilor art. 3, Societatea Română de Radiodifuziune și Societatea Română de Televiziune au obligația să asigure, prin întreaga lor activitate, pluralismul, libera exprimare a ideilor și opiniilor, libera comunicare a informațiilor, precum și informarea corectă a opiniei publice, conținutul programelor Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune trebuind să răspundă standardelor profesionale în materie.

Potrivit prevederilor art. 4 din Legea nr. 41/1994, Societatea Română de Radiodifuziune și Societatea Română de Televiziune, ca servicii publice, în realizarea obiectivelor generale de informare, educație, divertisment, sunt obligate să prezinte, în mod obiectiv, imparțial, realitățile vieții social-politice și economice interne și internaționale, să asigure informarea corectă a cetățenilor asupra treburilor publice, să promoveze, cu competență și exigență, valorile limbii române, ale creației autentice culturale, științifice, naționale și universale, ale

minorităților naționale, precum și valorile democratice, civice, morale și sportive, să militeze pentru unitatea națională și independența țării, pentru cultivarea demnității umane, a adevărului și justiției. În îndeplinirea atribuțiilor pe care le au, Societatea Română de Radiodifuziune și Societatea Română de Televiziune trebuie să respecte principiile ordinii constituționale din România.

Prin Hotărârea Guvernului nr. 977 din 22 august 2003 privind taxa pentru serviciul public de radiodifuziune, în temeiul art. 107 din Constituție și al art. 40 din Legea nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune, republicată, cu modificările ulterioare, s-a statuat la art. 1 că „persoanele fizice cu domiciliul în România, cu excepția celor care declară pe propria răspundere ca nu dețin receptoare radio, au obligația să plătească o taxă lunară pentru serviciul public de radiodifuziune”.

Art. 2 din Hotărârea Guvernului nr. 977/2003 prevede că „taxa lunară pentru serviciul public de radiodifuziune se plătește pe familie. Prin *familie*, în înțelesul prezentei hotărâri, se înțelege: soțul, soția, copiii, precum și orice alte persoane, în cazul în care locuiesc în comun și gospodăresc împreună”.

Conform prevederilor art. 3 din Hotărârea Guvernului nr. 977/2003 „persoanele juridice cu sediul în România, care se încadrează în categoria microîntreprinderilor potrivit prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 24/2001 privind impunerea microîntreprinderilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 111/2003, cu modificările ulterioare, au obligația să plătească pentru sediul social o taxă lunară pentru serviciul public de radiodifuziune. Persoanele juridice cu sediul în România, inclusiv filialele acestora, precum și sucursalele și celelalte subunități ale lor fără personalitate juridică și sucursalele sau reprezentanțele din România ale persoanelor juridice străine, au obligația să plătească o taxă lunară pentru serviciul public de radiodifuziune.”

Potrivit prevederilor art. 1 din Hotărârea Guvernului nr. 978/2003 „persoanele fizice cu domiciliul în România, cu excepția celor care declară pe propria răspundere că nu dețin receptoare TV, au obligația să plătească o taxă lunară pentru serviciul public de televiziune.”

Art. 2 din același act normativ statuează că „taxa lunară pentru serviciul public de televiziune se plătește pe familie. Prin *familie*, în înțelesul prezentei hotărâri, se înțelege: soțul, soția, copiii, precum și orice alte persoane, în cazul în care locuiesc în comun și gospodăresc împreună. Taxa lunară pentru serviciul public de televiziune se plătește și de către persoanele fizice care locuiesc singure”.

Conform dispozițiilor art. 3 din Hotărârea Guvernului nr. 978/2003 „persoanele juridice cu sediul în România, care se încadrează în categoria microîntreprinderilor (...) au obligația să plătească pentru sediul social o taxă lunară pentru serviciul public de televiziune. Persoanele juridice cu sediul în România, inclusiv filialele acestora, precum și sucursalele și celelalte subunități ale lor fără personalitate juridică și sucursalele sau reprezentanțele din România ale persoanelor juridice străine, au obligația să plătească o taxă lunară pentru serviciul public de televiziune”.

Art. 4 din același act normativ prevede că „valorile lunare ale taxei pentru serviciul public de televiziune, pe categorii de plătitori, sunt prevăzute în anexa care face parte integrantă din hotărâre”.

Legea nr. 500/2002 în art. 40 definește *taxa* ca fiind suma plătită de către o persoană fizică sau juridică, de regulă, pentru serviciile prestate acesteia de către un agent economic, o instituție publică sau un serviciu public.

Prin Decizia nr. 297 din 6 iulie 2004 a Curții Constituționale s-a reținut că prevederile art. 40 alin. 3 din Legea nr. 41/1994 care dispun cu privire la obligația persoanelor juridice române sau străine cu sediul în România de a plăti, în calitate de beneficiari, o taxă pentru serviciul public de radiodifuziune și o taxă pentru serviciul public de televiziune nu sunt contrare Legii fundamentale.

S-a relevat că art. 40 din Legea nr. 41/1994, republicată, cu modificările și completările ulterioare, stabilește că veniturile proprii ale Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune provin, între altele, și din taxe pentru serviciul public de radiodifuziune, respectiv pentru serviciul public de televiziune, dar, așa cum prevede chiar alin. (3) al acestui articol, care face și obiectul excepției de neconstituționalitate, taxele sunt datorate de către subiectele de drept acolo menționate, „în calitate de beneficiari ai acestor servicii”. Așadar, obligația prevăzută de text este doar în sarcina persoanelor juridice care beneficiază, în diferite modalități, de serviciile publice respective și, în consecință, niciuna dintre criticile formulate nu poate fi reținută.

De altfel, cu privire la constituționalitatea art. 40 din Legea nr. 41/1994, republicată, cu modificările și completările ulterioare, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat și prin raportare la art. 56 alin. (2) și art. 44 alin. (2) din Constituție, republicată. Decizia nr. 159 din 30 martie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 426 din 12 mai 2004, statuează că dispozițiile de lege criticate reglementează pentru serviciile publice de radiodifuziune și de televiziune modul de constituire din venituri proprii a resurselor financiare care le asigură „autonomia financiară, ca premisă a organizării lor autonome”, ceea ce nu contravine art. 56 alin. (2) din Constituție, republicată. Prin aceeași decizie s-a reținut, de asemenea, că taxa instituită de text nu este contrară nici dispozițiilor constituționale ale art. 44 alin. (2), privitoare la ocrotirea în mod egal a proprietății, indiferent de titular, deoarece plata serviciului public prestat este obligatorie pentru toți beneficiarii acestor servicii, persoane fizice sau persoane juridice.

Așadar controlul de constituționalitate realizat pe calea rezolvării excepției de neconstituționalitate este un control de conformitate cu dispozițiile Constituției, dar și unul de strictă conformare cu aceste dispoziții.

Autoritatea de jurisdicție constituțională din România a examinat constituționalitatea acestor prevederi statuând că ele nu contravin principiului instituit de Legea fundamentală privind ocrotirea în mod egal a proprietății, câtă vreme textul în discuție se interpretează în sensul că obligația de suportare a acestor taxe revine tuturor persoanelor fizice sau juridice care beneficiază de aceste servicii.

Noțiunea de „beneficiar” a fost definită ca fiind: persoană, colectivitate sau instituție care are folos din ceva; destinatar al unor bunuri materiale sau al unor servicii; persoană fizică sau juridică în folosul căreia se realizează o acțiune; cel care beneficiază de ceva; persoană, instituție etc. pentru care se face o lucrare; persoană, întreprindere, instituție pentru care se execută o lucrare, se prestează diferite servicii.

Prin *interpretarea normelor de drept civil* se înțelege operațiunea logic-rațională de stabilire a conținutului și sensului normelor de drept civil.

Hotărârile Guvernului dau expresie unei competențe originare a Guvernului, strict limitată și decurgând din însăși natura funcției pe care acesta o îndeplinește. Legile fiind adoptate de către Parlament, Guvernului, ca organ suprem executiv, îi revine numai organizarea executării legilor, scop în care emite hotărâri tocmai pentru a face o lege cât mai clară și

a o aplica cât mai corect. O hotărâre a Guvernului nu poate deci decât să precizeze și să asigure corecta aplicare a legilor. Ea nu are calitatea de a crea drept.

Prin *interpretarea oficială* se înțelege interpretarea făcută în exercitarea atribuțiilor ce îi revin legii de un organ de stat.

În controlul de constituționalitate exercitat cu privire la art. 40 alin. (3) din Legea nr. 41/1994 instanța de contencios constituțional a dat indirect o interpretare oficială jurisdicțională, rezolvând excepția de neconstituționalitate prin raportarea acestei norme la dispozițiile cuprinse în Legea fundamentală, normă care a fost interpretată din perspectiva sa gramaticală. Astfel, Curtea Constituțională a arătat că textul nu contravine Constituției câtă vreme interpretarea oficială făcută de Parlament în activitatea de legiferare a vizat noțiunea de „beneficiar” al acestor servicii publice, în sensul gramatical.

Pentru dezlegarea chestiunii litigioase, Curtea a considerat că este necesar să se realizeze mai întâi interpretarea normei cuprinse în art. 40 alin. (3) din Legea nr. 41/1994, prin prisma tuturor tehnicilor de interpretare.

Curtea a avut în vedere că într-o interpretare gramaticală această normă juridică instituie obligativitatea plății taxei numai acelor persoane juridice care au calitatea de beneficiari, și anume a acelor entități în folosul cărora se realizează acțiunea de informare de către cele două servicii publice.

Nu numai interpretarea gramaticală conduce la această concluzie, ci și o interpretare logică și sistematică a acestor dispoziții, care implică lămurirea înțelesului lor ținându-se cont de legăturile pe care acestea le au cu alte norme juridice din același act normativ sau din alte acte normative.

Se recunoaște dreptul societăților comerciale de a-și suspenda temporar activitatea. Pe perioada suspendării temporare a activității, entitatea nu mai desfășoară niciun fel de activități menite să conducă la realizarea obiectului social. În acest context nu are interesul ca entitate să se expună acțiunii de informare realizată de către cele două servicii publice.

Tot agenților economici le este recunoscut dreptul de a declara la momentul autorizării că nu desfășoară activitate la sediul social, context în care nu mai este necesară verificarea întrunirii condițiilor privind autorizarea funcționării în acele spații.

Dacă admitem aceste premise, la un sediu social unde nu se desfășoară activitate entitatea nu poate beneficia în locația respectivă de cele două servicii publice.

A interpreta norma în discuție în sensul că societățile comerciale datorează această taxă chiar dacă nu beneficiază în mod direct de aceste servicii și nu dețin receptoare menite să transmită informația înseamnă a goli de conținut celelalte dispoziții din normele juridice comerciale speciale care le conferă acestor entități dreptul de a nu desfășura niciun fel de activitate pe o perioadă limitată de timp.

Norma juridică trebuie interpretată în sensul aplicării ei și, acolo unde legea nu distinge, nici interpretul nu trebuie să distingă.

Interpretarea gramaticală a noțiunii de „beneficiar” include persoanele fizice sau juridice în folosul cărora se prestează efectiv cele două servicii publice.

Particularul în favoarea căruia s-a instituit dreptul nu poate fi obligat să susțină prin contribuția personală activitatea unui serviciu public și nu este admisibil ca dreptul său constituțional la informare să fie transformat indirect într-o obligație.

Art. 40 din Legea nr. 41/1994 instituie aparent excepții de la plata acestor taxe „numai în ceea ce privește persoanele fizice”, însă această normă trebuie interpretată coroborat, ținându-se cont de înțelesul termenilor utilizați, de legătura dintre acești termeni și de construcția frazei.

Este evident că sfera de aplicare a scutirii lor trebuie să acopere toate persoanele fizice sau juridice care nu au calitatea de beneficiari în sensul gramatical al acestui termen.

De aceea, excepția prevăzută în cazul persoanelor fizice nu împiedică aplicarea logică a acestei scutiri și în privința persoanelor juridice care nu au calitatea de beneficiar al acestui serviciu. Alin. (7) al art. 40 nu exclude posibilitatea instituirii unor scutiri și în ipoteza reglementată la alin. (3) al aceluiași articol. Art. II din Legea nr. 533/2003 nu face distincție în privința scutirilor între persoanele fizice sau juridice. O interpretare a textului în discuție în maniera evocată de Guvern ar fi neconformă cu dreptul garantat în art. 1 din Primul Protocol adițional și ar denatura sensul interpretării jurisducționale realizate indirect pe calea contenciosului constituțional. Excepția de la scutire a persoanelor juridice aflate în situații similare cu persoanele fizice cărora li se recunoaște acest drept nu vizează un scop legitim, constituind practic o ingerință în dreptul de proprietate al celor dintâi, ingerință care nu se justifică nici prin proporționalitate, nici prin scop, neexistând un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul vizat de Executiv prin măsura care privează de scutire persoanele juridice (a se vedea CEDO, Cauza *Pressos Compania Naviera — S.A. și alții împotriva Belgiei*, Hotărârea din 20 noiembrie 1995, seria A, nr. 332, p. 23, paragraful 38).

Art. 4 din Legea nr. 24/2000 stabilește ierarhia actelor normative, statuând că actele normative date în executarea legilor, ordonanțelor sau a hotărârilor Guvernului se emit în limitele și potrivit normelor care le ordonă.

În activitatea de documentare pentru fundamentarea proiectelor celor două hotărâri, Guvernul trebuia să precizeze și să asigure o corectă aplicare a prevederilor art. 40 alin. (3) din Legea nr. 41/1994.

Instituirea unei norme derogatorii se poate face numai printr-un act normativ de nivel cel puțin egal cu cel al reglementării de bază.

Prevederile cuprinse în art. 3 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 977/2003, nr. 978/2003 instituie derogări de la dispozițiile art. 40 alin. (3) din Legea nr. 41/1994, negând dreptul persoanelor juridice de a beneficia de scutiri independent de condiția deținerii de receptoare radio și TV.

În interpretarea dată de Guvern se denaturează însuși sensul noțiunii de „taxă” așa cum e ea definită în Legea finanțelor publice, ca fiind suma plătită de o persoană fizică/juridică pentru serviciile prestate acesteia de către un serviciu public etc.

Nu poate fi primită interpretarea conform căreia oficial legiuitorul ar fi prezumat calitatea de beneficiari ai serviciului de radio și, implicit, de televiziune a tuturor persoanelor juridice cu sediul în România, fără a condiționa aceasta de posesia receptoarelor.

Faptul că au existat mai multe propuneri legislative pentru modificarea prevederilor art. 40 din Legea nr. 41/1994 este lipsit de relevanță.

Acest text, în forma adoptată prin Legea nr. 553/2003, nu exclude dreptul de scutire a entităților care justifică în mod obiectiv că nu datorează această taxă întrucât nu dețin receptoarele necesare pentru perceperea informației ori care demonstrează că temporar nu desfășoară activitatea în scopul căreia s-au constituit.

Concluzia este logică, cu atât mai mult cu cât taxa se încasează de Societatea Comercială de Distribuție și Furnizare a Energiei Electrice — S.A., prin filialele sale, în calitate de mandatar al Societății Române de Televiziune, fiind mai mult decât îndoielnic să se perceapă în condițiile în care, spre exemplu, o entitate care nu desfășoară activitate la sediul social ori care are suspendată temporar activitatea să nu beneficieze

de serviciile societății de furnizare a energiei electrice, dar să datoreze taxa pentru cele două servicii publice, în special a serviciului de televiziune ce, de principiu, presupune un consum de energie.

Împrejurarea că această taxă se regăsește în legislația și practica europeană în domeniu nu este în măsură să confere legitimitate acestor dispoziții ale celor două hotărâri ale Guvernului atacate.

Nu se poate susține că plata taxei radio de către persoanele juridice reprezintă în fapt o aplicare a dispozițiilor constituționale care garantează dreptul la informare al cetățenilor prin asigurarea surselor de finanțare a principalelor mijloace de informare: radio și televiziunea publică. Așa cum am mai arătat, acest drept constituțional la informare nu poate fi transformat într-o obligație, subiectele de drept având facultatea de a exercita sau nu drepturile recunoscute în Legea fundamentală.

Faptul că Comisia Europeană a precizat că obligația de a plăti o taxă de licență prin factura de electricitate constituie o problemă de drept național și împrejurarea că statele membre au fost îndemnate să sprijine serviciile publice de radiodifuziune ori că statele membre beneficiază de o largă marjă de apreciere în ceea ce privește organizarea și finanțarea serviciului public de radiodifuziune nu conferă legitimitate dispozițiilor art. 3 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 977/2003 și Hotărârea Guvernului nr. 978/2003.

Dispozițiile Tratatului nu aduc atingere competenței statelor membre de a participa la funcționarea serviciului public de radiodifuziune în măsura în care finanțarea se acordă organismelor de radiodifuziune, cu scopul ca acestea să își îndeplinească misiunea de serviciu public, așa cum a fost ea definită și organizată în fiecare stat membru.

Or, în dispozițiile interne s-a stabilit în mod clar că această taxă incumbă numai beneficiarilor celor două servicii publice, noțiunea de „beneficiar” fiind atribuită, atât în interpretarea oficială, cât și în interpretarea gramaticală, logică și sistematică, „numai subiectelor care sunt în mod direct destinatarii acestor servicii”.

Din această perspectivă, cele două hotărâri ale Guvernului nu au aplicat în art. 3 alin. (2) în mod corect dispozițiile art. 40 din Legea nr. 41/1994.

Pentru toate aceste considerente de fapt și de drept, în baza dispozițiilor art. 18 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, se va admite acțiunea și se va dispune anularea prevederilor cuprinse în art. 3 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 977/2003, precum și în art. 3 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 978/2003. În temeiul art. 23 din aceeași lege, se va dispune publicarea prezentei sentințe în Monitorul Oficial al României, Partea I, la data rămânerii irevocabile a prezentei hotărâri judecătorești.

Cât privește calificarea cererii de intervenție în interes propriu, Curtea notează că Legea contenciosului administrativ nu se opune ca autoritatea publică sau particularul care este beneficiarul actului administrativ ce face obiectul de cenzură al instanței de contencios administrativ și care este direct lezat ori vătămat de acesta să nu poată introduce o astfel de acțiune, invocându-se tocmai lezarea acestui drept ori interes legitim, chiar dacă indirect prin demersul judiciar respectiv se sprijină și poziția autorității publice autoare a actului administrativ contestat.

Din această perspectivă, Curtea a calificat demersul intervenientei ca o intervenție în interes propriu, cu toate consecințele juridice ce decurg dintr-o astfel de calificare.

Una din consecințe relevată în prezenta cauză este aceea că în raport de soluția dată acțiunii principale se va soluționa și cererea de intervenție în interes propriu, între aceste cereri fiind o strânsă legătură de cauzalitate.

Așa fiind, în temeiul art. 50 și următoarele din Codul de procedură civilă, raportate la art. 28 alin. (1) corelat cu art. 1 și următoarele din Legea nr. 554/2004, Curtea va respinge și cererea de intervenție în interes propriu.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

DECIDE:

Admite acțiunea reclamantei Societatea Comercială „New Vissa” — S.R.L. Cluj, cu sediul procesual ales în str. Pavel Roșca nr. 1, apartamentul 7, județul Cluj, împotriva pârâtului Guvernul României, cu sediul în București, Piața Victoriei nr. 1, și în consecință:

Dispune anularea prevederilor cuprinse în art. 3 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 977 din 22 august 2003 și a art. 3 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 978/2003.

Respinge cererea de intervenție formulată de Societatea Română de Radiodifuziune, cu sediul în București, str. General Berthelot nr. 60—64.

Dispune publicarea, conform art. 23 din Legea nr. 554/2004.

Cu drept de recurs în termen de 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 aprilie 2010.

PREȘEDINTE,
DANUSIA PUȘCAȘU

Grefier,
Angela Nistor

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

— SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL —

DECIZIA Nr. 607

Ședința publică din data de 3 februarie 2011

Dosar nr. 164/33/2010

Președinte: Iuliana Rîciu — judecător
Emanuel Albu — judecător
Carmen Ilie — judecător
Anca Nechita — magistrat-asistent

de respingere a recursului și menținere a sentinței atacate ca fiind temeinică și legală.

Înalta Curte, în temeiul art. 150 din Codul de procedură civilă, reține cauza spre soluționare.

ÎNALTA CURTE,

Din partea Ministerului Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — se prezintă procurorul de ședință Daniela Tudose.

asupra recursului de față,
din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

I. Circumstanțele cauzei

1. Obiectul acțiunii

S-au luat în examinare recursurile declarate de Guvernul României și Societatea Română de Radiodifuziune împotriva Sentinței civile nr. 185 din 27 aprilie 2010 a Curții de Apel Cluj — Secția comercială și contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal făcut în ședință publică lipsesc atât recurentul-pârât Guvernul României, cât și recurenta-intervenientă Societatea Română de Radiodifuziune, precum și intimata-reclamantă Societatea Comercială „New Vissa” — S.R.L. Cluj-Napoca.

Procedură completă.

Se prezintă referatul cauzei, magistratul-asistent arătând că recursul a fost declarat și motivat cu respectarea termenului prevăzut de lege.

Se mai referă că părțile au solicitat judecarea cauzei în lipsă, astfel cum permit dispozițiile art. 242 alin. 2 din Codul de procedură civilă.

Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, prin procuror Daniela Tudose, pune concluzii

Prin cererea înregistrată pe rolul Curții de Apel Cluj — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal, reclamanta Societatea Comercială „New Vissa” — S.R.L. a solicitat în contradictoriu cu pârâtul Guvernul României anularea prevederilor cuprinse în art. 3 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 977 din 22 august 2003 privind taxa pentru serviciul public de radiodifuziune și anularea prevederilor cuprinse în art. 3 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 978 din 22 august 2003 privind taxa pentru serviciul public de televiziune.

2. Hotărârea instanței de fond

Prin Sentința nr. 64 din 16 februarie 2009 Curtea de Apel Cluj a admis acțiunea formulată de reclamanta Societatea Comercială „New Vissa” — S.R.L., a anulat prevederile cuprinse în art. 3 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 977 din 22 august 2003 și art. 3 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 978 din 22 august 2003 și a anulat ca netimbrată cererea de intervenție accesorie formulată de Societatea Română de Radiodifuziune.

Prin Decizia civilă nr. 4.560 din 22 octombrie 2009, Înalta Curte de Casație și Justiție a admis recursurile declarate de Guvernul României și Societatea Română de Radiodifuziune împotriva Sentinței nr. 64 din 16 februarie 2009 a Curții de Apel Cluj — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal, a casat sentința atacată și a trimis cauza spre rejudecare la aceeași instanță, arătând că instanța nu s-a pronunțat asupra tuturor cererilor cu care a fost sesizată, cu atât mai mult cu cât intervenția accesorie, fiind o apărare, se judecă întotdeauna împreună cu cererea principală.

Rejudecând, Curtea de Apel Cluj, prin Sentința nr. 185 din 27 aprilie 2010, a admis acțiunea reclamantei Societatea Comercială „New Vissa” — S.R.L. Cluj-Napoca împotriva pârâtului Guvernul României și în consecință a dispus anularea prevederilor cuprinse în art. 3 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 977 din 22 august 2003 și a art. 3 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 978/2003.

Totodată, a respins cererea de intervenție formulată de Societatea Română de Radiodifuziune și a dispus publicarea conform art. 23 din Legea nr. 554/2004.

3. Motivele de fapt și de drept care au format convingerea instanței

Instanța de fond a reținut că prin Decizia nr. 297 din 6 iulie 2004 a Curții Constituționale s-a constatat că prevederile art. 40 alin. (3) din Legea nr. 41/1994 care dispun cu privire la obligația persoanelor juridice române sau străine, cu sediul în România, de a plăti în calitate de beneficiari o taxă pentru serviciul public de radiodifuziune și o taxă pentru serviciul public de televiziune nu sunt contrare Legii fundamentale.

S-a mai arătat în considerentele sentinței atacate că art. 40 din Legea nr. 41/1994, republicată, cu modificările și completările ulterioare, stabilește că veniturile proprii ale Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune provin, între altele, și din taxe pentru serviciul public de radiodifuziune, respectiv pentru serviciul public de televiziune, dar, așa cum prevede chiar alin. (3) al acestui articol, taxele sunt datorate de către subiectele de drept acolo menționate, în calitate de beneficiari ai acestor servicii.

Pe de altă parte, pentru dezlegarea chestiunii litigioase, instanța de fond face aplicarea interpretării gramaticale a dispozițiilor legale a căror anulare se solicită și ajunge la concluzia că noțiunea de „beneficiar” din cadrul art. 40 al Legii nr. 41/1994, republicată, include persoanele fizice sau juridice în folosul cărora se prestează efectiv cele două servicii și că doar aparent excepția de la plata acestor taxe este instituită numai pentru persoanele fizice, deoarece nu este exclusă aplicarea acestei excepții și pentru persoanele juridice.

A mai reținut instanța de fond că prevederile cuprinse în art. 3 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 977/2003 și nr. 978/2003 instituie derogări de la dispozițiile art. 40 alin. (3) din Legea nr. 41/1994, negând dreptul persoanelor juridice de a beneficia de scutiri independent de condiția deținerii de receptoare radio și TV, iar în interpretarea dată de Guvern se denaturează însuși sensul noțiunii de „taxă” așa cum este aceasta definită în Legea finanțelor publice.

Concluzionând, instanța de fond a constatat că cele două hotărâri ale Guvernului nu au aplicat în art. 3 alin. (2) în mod corect dispozițiile art. 40 din Legea nr. 41/1994, având în vedere că această taxă incumbă numai beneficiarilor celor două servicii publice, noțiunea de „beneficiar” fiind atribuită atât în interpretarea oficială, cât și în interpretarea gramaticală numai subiectelor care sunt în mod direct destinatarii acestor servicii.

Referitor la demersul intervenției, prima instanță a reținut că acesta reprezintă o intervenție în interes propriu cu toate consecințele juridice ce decurg dintr-o astfel de intervenție, consecința fiind aceea că în raport de soluția dată acțiunii principale se va soluționa și cererea de intervenție în interes propriu, între aceste cereri fiind o strânsă legătură de cauzalitate.

4. Recursul formulat de pârâtul Guvernul României împotriva Sentinței civile nr. 185 din 27 aprilie 2010 a Curții de Apel Cluj — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal.

Motivele de recurs au fost întemeiate pe dispozițiile art. 304 pct. 9 și art. 304¹ din Codul de procedură civilă.

4.1. În accepțiunea Legii nr. 41/1994, republicată, toate persoanele juridice au prezumată calitatea de beneficiar al serviciilor publice în discuție, iar dispozițiile art. 3 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 977/2003 și art. 3 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 978/2003 au fost emise în aplicarea și executarea legii.

4.2. Aceeași accepție a fost reținută și de Curtea Constituțională în deciziile nr. 297/2004 și nr. 331/2006.

4.3. Temeiul existenței Societății Române de Televiziune, a Societății Române de Radiodifuziune și fundamentul plății taxei radio-TV se regăsesc în prevederile art. 31 din Constituția României.

5. Recursul formulat de intervenienta Societatea de Radiodifuziune împotriva aceleiași sentințe

Motivele de recurs au fost întemeiate pe dispozițiile art. 304¹ din Codul de procedură civilă.

5.1. Recurenta consideră că voința legiuitorului a fost aceea de a institui prezumția cu privire la calitatea de beneficiar a tuturor persoanelor juridice cu sediul în România, fără a condiționa aceasta de posesia receptoarelor.

5.2. Un alt argument în sensul celor arătate este, în opinia recurentei, respingerea tuturor amendamentelor expuse de unii parlamentari la textul ordonanței, în sensul de a se considera că noțiunea de „beneficiar” nu este legată de calitatea de primitor al serviciilor publice de radiodifuziune.

6. Întâmpinarea formulată de intimata-reclamantă Societatea Comercială „New Vissa” — S.R.L.

Intimata solicită respingerea recursurilor ca nefondate și menținerea ca legală și temeinică a sentinței atacate.

II. Considerentele instanței de recurs

1. Recursurile sunt nefondate.

1.1. Potrivit art. 40 alin. (3) din Legea nr. 41/1994, republicată, „persoanele juridice cu sediul în România, inclusiv filialele, sucursalele, agențiile și reprezentanțele acestora, precum și reprezentanțele din România ale persoanelor juridice străine au obligația să plătească o taxă pentru serviciul public de radiodifuziune și o taxă pentru serviciul public de televiziune, în calitate de beneficiari ai acestor servicii”.

1.2. Conform art. 40 alin. (2) din Legea nr. 41/1994, republicată, și persoanele fizice, în calitate de beneficiari ai acelorași servicii, au obligația să plătească o taxă pentru serviciul public de radiodifuziune și o taxă pentru serviciul public de televiziune.

1.3. Nicăieri în cuprinsul Legii nr. 41/1994, republicată, nu se regăsește o definiție a noțiunii de „beneficiar”, astfel încât sensul acestei noțiuni nu poate fi decât cel comun, respectiv „cel care beneficiază de ceva” sau „o autoritate, instituție, societate etc. pentru care se face o lucrare”.

1.4. Prin Decizia nr. 297/2004 a Curții Constituționale, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 40 alin. (3)

din Legea nr. 41/1994 a fost respinsă cu motivarea că „obligația prevăzută de text este doar în sarcina persoanelor juridice care beneficiază, în diferite modalități, de serviciile publice respective”.

1.5. Aceleași considerente au fost avute în vedere și prin pronunțarea Deciziei nr. 331/2006 a Curții Constituționale.

1.6. Legislația comunitară și recomandările europene cu privire la taxa radio permit statelor să stabilească plata unor taxe radio-TV, indiferent de existența calității de beneficiar.

Aceasta reprezintă însă numai o opțiune a statului membru, și nu o obligație.

1.7. Prin Constituția României nu s-a impus plata taxei radio-TV indiferent de existența calității de beneficiar, iar componentele dreptului la informare prevăzut de art. 31 alin. (15) trebuie interpretate în favoarea cetățeanului.

1.8. Argumentele referitoare la respingerea unor amendamente formulate de diferiți parlamentari nu pot fi

acceptate, deoarece interpretarea legii este realizată de către judecător, care, în speță, folosind principiile și metodele de interpretare, a concluzionat în sensul deja arătat. Voința exprimată de legiuitor rezultă din interpretarea gramaticală, logică, sistematică a textelor analizate, și nu din eventualele amendamente formulate.

2. Se constată astfel că prevederile art. 3 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 977/2003 și art. 3 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 978/2003 adaugă la prevederile art. 40 alin. (3) din Legea nr. 41/1994, republicată, că motivele de recurs formulate împotriva sentinței de fond nu sunt întrunite, astfel încât, în temeiul art. 312 alin. (1) teza a II-a din Codul de procedură civilă și al art. 20 alin. (3) din Legea nr. 554/2004, modificată și completată, urmează să se dispună respingerea recursurilor ca nefondate.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursurile declarate de Guvernul României și Societatea Română de Radiodifuziune împotriva Sentinței civile nr. 185 din 27 aprilie 2010 a Curții de Apel Cluj — Secția comercială și contencios administrativ și fiscal, ca nefondate. Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 3 februarie 2011.

Judecător,
Iuliana Rîciu

Judecător,
Emanuel Albu

Judecător,
Carmen Ilie

Magistrat-asistent,
Anca Nechita

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

